

bravcem svojim od konca do kraja podamo ta govor, ki se je glasil tako-le:

Cvetice ljube je umorila slana,
Drevesa vse oropane stojé,
Krilata družba pevcev je pregnana,
Rumeno solnce skrivajo meglé,
Veselje od narave je zbežalo,
Kam neki se predrago je podalo?

S prašanjem tem se zbornica odtvori,
Naproti, lej! mi krasnost zablíšči,
Čutila sladke kot o mladi zori
Prešinejo me, v nemajo moči;
In srce moje, vem, se ni zmotilo,
Veselje vnanje tukaj je dobilo.

Tu vidim, da ljubezen zvesta klije,
Enake vroče želje vsem puhté
Za blagor ljubeznjive domačije,
S plamenom živim vsem gorí srcé;
Cvetice to so ljubeznjive, mile,
Zatrete jih ne morejo nam sile.

Tù vabi, zbira lipa nás zelena
Pod krilo svoje, kot očeta kdaj;
Pomlad najlepša tú je oživljena,
Razvija, ki domači, mili raj;
Tù trezni naši bodo zdaj kongresi,
Razdjali jih ne bodo nam potresi.

Beršljan, ki po drevesu se povija,
V najhujši zimi vedno zelení;
Takó je vez, ki veže z domačijo
Srcé, — nikoli mraz je ne umorí,
Domača hiša, jezik, vera sveta
Na veke bode v srcih nam pregreta!

Pozdravljene bodite srca mile,
Presrečne ste, ki bijete za rod!
Nebesa blagor bodo vam rosile,
Zarastla se ne bo pravici pot:
Očetov naših imenitne dela
Poznejše čase bode pesem pela.

Naš orhester, sprejet ob svojem nastopu s srčnimi živili-klici, nas je razveselil z godbo Jenkovega „Najprej-a“ in s Svobodovo poljsko „Pustavojtovo“, ki je bila tako radostno sprejeta, da ni bilo mirú, dokler je gospodje niso dvakrat igrali. Gospod Valenta nas je razveselil z Livadevičovo pesmijo „Poziv na domovino“ in s svojo lastno kompozicijo „Ljubav do naroda“. Simpatični glas Valentov sega poslušavcem vselej globoko v srce; tako bilo je tudi danes in še posebno s pesmico, ki si jo je sam zložil. In naš pevski zbor, kako se je neki ta obnesel danes? V Savo bi bilo vode nositi, ako bi govorili na dolgo in široko o njem. On pač, kadar stopi na oder, lahko ponosno o sebi reče: „Veni, cantavi, vici.“ Danes je pel Vilharjevo „Večerno“ in pa dr. Prohazkov pohod „Hlahol“, (kterega besede iz českega je prestavil v slovenski dr. And. Vojska.) S „Hlaholom“ smo pridobili zopet eno tistih pesem, ktera si navdušenega sprejema mora gotova biti povsod, kjer se tako poje kakor jo poje naš pevski zbor. Krasna ta pesem je tudi velike cene v muzikalnem oziru, in čeravno je težka, jo je pel naš zbor tako, da bilo je veselje. Gospod Fabjan je prvokrat danes v čitavnici vodil zbor. Gospoda Zvonar in Nečasék, ki sta nam ga iz Prage poslala, res nista hvale prenapela, ko sta rekla, da nam pošljeta v muziki popolnoma trdnega moža, ki je mojster v kompoziciji, zná izvrstno orgljati, na glasoviru igrati itd. Čitavnica je vesela, da ga ima; pevski zbor pa je ves udan svojemu mojstru; in tako moremo pričakovati mnogo mnogo veselih zabav. — Po „besedi“ je bil ples, zadnjikrat pred pustom.

— (Pobérki iz različnih časnikov in brošúr.) „Danica“ v poslednjem svojem listu piše to-le: „Mittheilungen der k. k. Landwirthschaft-Gesellschaft in Krain“

so se vendar nekoliko če tudi le malo oguncale, da sèm ter tjè kak slovensk košček tudi „Kranjcu“ privošijo. Če kak spis, bi mogel menda ta vsem Slovincem razumljivo pisan biti.“ Mi ne skrivamo te čez in čez resnične opazke, marveč jo radi postavimo celó v svoj list, da slavni odbor kmetijske družbe izvé, da tudi drugi trezni svet tako misli kakor tajnik družbini. Pravica terja, da, če se nemškim udom daje nemško berilo, se daje tudi slovenskim slovensko.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Zbornica poslancov v državnem zboru nadaljuje svoje sklepe o državnih stroških, o katerih pa ni nič posebnega povedati; le 17. t. m., ko so prišli stroški policijskega ministerstva na vrsto, se je med poljskima poslancema Dietlom in Zyblikievičem in pa med državnim in policijskim ministrom vnelo živo besedovanje; poslanca sta tožila, da gosposke preostro postopajo v Galiciji in da prebivavci morejo trpeti presilno preganjanje; ministra pa sta odgovorila, da vlada dobro vé, da je prekucijska stranka v Galiciji, ki hoče to deželo odtrgati Avstrii, da tedaj mora vse sile napeti, da se takim nameram v okom pride, da pa je pri tem mogoče, da tu ali tam gosposka kakega nedolžnega nadležuje. To, in pa vprašanje poslanca dr. Rechbauer-a: kaj misli avstrijska vlada početi, da obveljá stara dedna pravica vladarjem v Schleswig-Holsteinu? je bilo najvažnejše, kar se je godilo pretekli teden v zboru. — Oklicana je postava, po kateri v Avstrii morejo vprihodnjič tudi taki biti notarji, ki niso kristjani. — Zopet je počil glas, da presvitli cesar s cesarico misli iti na Ogersko. Kakor „Wand.“ piše, je želja živa vse ogerske dežele, da pride Njih Veličanstvo doli, ter upa, da prihod kralja utegne zarja biti veselejše prihodnosti, toliko potrebne Avstrii kakor Ogerski. — Na svojem potovanju je 20. t. m. prišel ruski veliki knez Konstantin v Pešt. — 15. dan t. m. je rodil novo homatijo Evropi, in sicer veliko homatijo, ako bojo Nemci djansko pokazali, da imajo res toliko poguma kakor besed. Umril je namreč kralj danski Friederik VII., ki je bil tudi vojvoda Schleswig-Holsteinski. Brž ko je umrl, je nastopil sin njegov Kristjan IX. prestol kraljev in se oklical kralja danskega, vojvoda Schleswig-Holsteinskega itd., in obljubil varovati celoto državno. V tem hipu pa stopi tudi na noge vojvoda Augustenburški Friderik VIII. in se okliče pravega vojvoda Schleswig-Holsteinskega. Kako nek to? bodo vprašali bravci naši. Vsak po svoji pravici. Po starih dednih pravicah je z ravno zdaj umrlim danskim kraljem Friderikom VII. tej rodovini zamrla pravica do vlade v Schleswig-Holsteinu, — po nekem protokolu londonskem od leta 1852 pa ne; ta protokol so podpisale vlada avstrijska, pruska, ruska itd. Potem ni čuda, da sta se zdaj dva vladarja oklicala za Schleswig-Holstein. Kdo neki bo zmagal? Kaj bojo zdaj storile vlade, ki so podpisale protokol? Ali bo nemški „Bund“ začel vojsko? Diplomacija je zopet v hudi zadrgi. Mnogi trdijo, da je ta homatija še skor huja kot una o Napoleonovem kongresu, ker to vprašanje hoče še hitreje rešeno biti kot uno. Avstrijska in pruska vlada ste si ravno navskriž o nemških zadevah; težko da se zedinite zdaj; če pa vleče vsaka na svojo stran, ne more biti kruha iz take moke; — manjše vlade pa nimajo moči vojsko napovedati danskemu kralju, kteremu je angležka in ruska vlada prijazna. Res zlo zamotan klobčec! Ni tedaj čuda, da ažijo srebra je zopet na 23.